

Ca-Nostra

* * * ANY OCTAU.—NÚM. 539 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 28 DE NOVEMBRE DE 1914 * * *

Pels morts de la França!

Del *Glosari* de «La Veu de Catalunya» copiam aquestes dues *gloses* admirables inspirades per amor a la França cristiana, propi de qui, com l'Eugeni d'Ors, la coneix bé i aprecia en son valor.

Els nostres lectors llegiran amb fonda emoció aquesta pàgina literària de una bellesa superior a tot elogi.

Barcelona, 2 de novembre.

He pujat a la casa d'uns amics gentils i els deia: Veniu amb mi! Anirem a pregar avui, dia dels morts, pels morts de la França.

Hem anat a la capella francesa, carrer del Bruch. Sempre aquests petits albergs de la pietat religiosa i familiar en terra estrangera sempre m'han donat una emoció punyidora. Capella espanyola de París, refugi d'aquelles pobres donetes vestides de negre, que amb vint anys de residència allí dalt no han pogut abandonar encara la mantellina! Cementiri dels anglesos a Roma, on fa, entorn de les tombes dels poetes preraphaelites, una quietut tan elegant! Tot temple és casa de Deu i tota terra és santa. Però alla on, mal que sia un recó, hi hà inscrit el nom de la patria, hi hà la companyia de gent de la patria.—Deu i la terra tenen tota una altra sabor.

Avui a la capella francesa xica han vingut aquells als qui jo esperava. Han vingut els bons vells correctes, vagament conderats, potser encara amb la barbitxa a lo Napoleón. I aquests magres adolescents, una mica massa estrets de vestits, una mica massa engolats en l'altura del coll de camisa, una mica massa llargs de mans, però duent el front, com una càrrega i una resplendor, deu segles de la gloria de França. I aquests religiosos, de pas furtiu i mirada precisa, que potser han fet missions a l'Orient. I aquestes dames fines, de boques intel·ligents, habillades tan distingidament amb no importa que cosa i tan vigilantes en l'emoció, i tan raonables, en la passió continguda. I les jovenetes institutius, professores de piano, professores d'idiomes, amb la jaqueta gris, llarga de mànegues sobre els guantets i un petit triangle d'escot adalt, i una creu al triangle. I, Deu meu, les endolades.

Però tots i totes, els petits, els més febles, les endolades mateixes, com venien drets, braus, plantats, valents a la vida! Cap aixafament, cap abandó. Les galtes havien estat ben rosades com sempre, respallades les pobres robetes, les cintetes de les condecoracions posades al trauc i un viu blanc solia dibuixar-se, pulit, sota el crespó de la toca de dol. Cap plany tampoc, cap llàgrima. A mitja veu els saluts: «—Bonjour, madame Dupetit.» «—Bonjour, ma chère enfant» «—Monsieur, votre fils est toujours bien portant?» «—Toujours, Dieu, merci.» Poble admirable!

Altra vegada nua emoció coneguda l'agost, la de quan presenciava alguns adeus de soldats, també sobris i delicadament continguts, m'estrenyia la gorja.

Adeu, Tina! Sento que ara jo mateix estic massa conmós, i no fora digne d'anomenar les coses que vull anome arte. Ja't contaré demà d'aquella nostra pregaria pels morts de França, pregaria simple i sublim, en la capelleta del carrer del Bruch, closa i baixa com una cripta.

Barcelona, 3 de novembre.

«Dos homes piadosos, un italià i un francès, conversaven una volta sobre motius de santedat, i aquest deia a l'altre:—Vosaltres sou ben ditxosos, els d'Itàlia, amb posseir a l'Orient els llocs que immortalisava l'intimitat de la terrenal existencia de la Verge Maria!—L'italià va respondre:—Mes ditxosos encara vosaltres, francesos, que la Mare de Deu, en tot el vostre país, s'hi troba com a casa.»

El sacerdot—home humil, curt, fent, amb una gran barbassa gris fins la cintura, home de paraula senzilla i pura, alhora rústica i clàssica—el bosc no lluny de la columna, com en un paisatge de Claude Lorraine—el sacerdot així ens parlava, dia dels morts, dins la petita capella francesa. Després, se girava a l'altar. Se girava a l'altar amb la seva súplica. Ara pregava per «ells» —per «ells que no cal dir qui sien—no solament pels morts, sinó per tots els altres germans «pour nos frères de l'armée», —per aquells qui estan sota el foc enemic; per aquells qui estan en les trinxeres; per aquells qui estan a les places sitiades; per aquells qui estan als hospitals; per aquells qui estan presoners en la terra estrangera, o, per a més dolor, presoners en la propia terra—«pour eux»—no per la seva victòria, no precisament per la seva vida—sinó—sense explicar—per ells—per ells i per la França—per «allò que més convingu»...—Ah, bé s'entenen el predicador i els fidels! A mitja paraula s'entenen. No calia recalcar res, no calia anomenar gaire bé res. Com la Mare de Deu en terra francesa, ells estaven «a casa».

—«Mare de Deu nostra, vos qui a tot arreu de la terra francesa sou a casa, a Lourdes com a la Salette, ara com quan parlaveu al cor de la Donzella Capitana, Mare de Deu nostra, Mare de Deu francesa, pregau per ells!»

I amb una sola veu cantadora els fidels responien—responien els vells de barbitxa i els adolescents magres i les dames de boca intel·ligent i les institutius pàlides i les viudes, amb el viu blanc sota la toca de dol i els religiosos de mirada preciosa qui han fet missions a l'Orient—responien:

—«Pregau per ells!»

—«Benhaurada Joana d'Arc, escut de la patria, vos qui foreu com una flama de divinitat en mig dels exèrcits, vos qui escoltareu la veu de Deu i la veu de la Mare de Deu quan sobre la

calma dels camps desvastats, resonaven tots els Angelus de França...»

—«Pregau per ells!»

—«Santa Genoveva, advocada de la vila de París, vos qui disolguereu l'host dels Huns com la polç dels camins...»

—«Pregau per ells!»

—«Sant Lluís, Rei com un lliri, Rei indestructible de França, vencedor de infidels, vencedor de tota impuritat...»

—«Pregau per ells!»

La veu unànim dels fidels esdevenia més clara i més forta, com aixecada per l'esperança.

—«Sant Clovis, qui venguereu el senyal en la guerra...»

—«Pregau per ells!»

—«Sant Dionís...»

—«Pregau per ells!»

—«Sant Vicens, brasa viva de caritat...»

—«Pregau per ells!»

—«Sant Lluçia...»

—«Pregau per ells!»

—«Sant martí de Tours...»

—«Pregau per ells!»

Així anà avençant l'interminable teoria dels Sants de la França. Vingueren tots i amb nosaltres restaven, en la capella petita, com agenollats davant la taula a combregar amb nosaltres, en la sang dels heroes d'avui.

—«Pregau per ells!»

Després vingueren els Sants Bisbes de les Ciutats de França, cada un invocant amb el seu nom, cada un amb el nom de la seva ciutat. Després els Fundadors, cada un amb el seu nom, cada un amb el nom del seu Monestir. I tots ens reconeixien i venien, a la nostra comunió—graves figures silencioses, amb els seus bàculs, amb les seves tiarès amb les seves corones merovingies.

—«Pregau per ells!»

«Sobre tot—ens digué el predicador de les barbasses—per aquells que ells mateixos no pregarien. Penseu en l'oració del centurió:—Senyor jo prou sé que no sò dels teus, i per tal cosa no cal que canviis el camí, per a venir a ma casa, indigna. Mes si tú volies sense moure't d'aquí, faries per el criat que tinc a casa retut pel mal se veges gorit...—Centurió, per aquesta paraula que has dit, gracia t'és donada Tornate'n a casa i veuràs ton criat gorit...»

Un fort sanglot s'elevà en aquest punt de la munió de les testes acotades. Un sol. Tots els reconegüerem per un sanglot de mare. I ningú es va moure de lloc ni d'acotament. Però nosaltres, els meus amics i jo, sentírem llavors una cosa nova, Estrangers piadosos, però estrangers al cap i a l'últim, sentírem com estàvem violant l'intimitat sagrada de aquells homes, d'aquelles hònes, reunits a casa seva a pregar ells amb ells, a plorar ells amb ells, si arribaven a escapar-se el plor... Ens alçarem, tots al mateix temps, i ens dirigirem a la porta, com apartant-nos d'una profanació.

Vagant pel crepuscle

Ména el pinar el caminó soliu
entre ametlers exàngües, aont ara
s'esblaima l'agonia de l'estiu
per dins la fulla macilenta i clara.

Camps qui groguetgen desmaiats, entorn,
pel capvespre d'agost qui va ensonyant-se.
Faldes obscures del serral, sojorn
dels genis del crepuscol qui s'atança...

Callat, imperceptible, passa el vent,
com una ala mustfa qui retuda
s'envola a flor de terra tristament
rasant els brins d'una carícia muda.

Coses caigudes, tènues, expirants,
jo sent quelcom en mi qui us acompanya.
Mon cor sent l'ombra d'aquests vels flotants
de lassitut qui entelen la montanya.

Respira tot un melangiós encís:
L'aua del vespre transparent i fina;
el fil de lluna d'un creixent elís
qui brilla en el cel blanc; la terenyina

del fum muntant de camperoles llars
aon els últims trafecs de la jornada
empapen de murmuris familiars
l'atmosfera deserta i sossegada.

Jau la calitja pels rostolls. El dolç
esquellieg del remat qui s'apressura
neda dins una somnolenta pols
sobre'ls camins perduts de la planura.

Me plau a eixa hora la quietut dels pins,
qui han acabat llur vesperal pregaria,
quant indecisa i trèmula allà endins
llúu la primera estrella solitaria.

Ara el silenci com una au s'acull
a l'ombra de llurs rames acopades,
i en la foscor més densa desclou l'ull
el misteri poruc de les vesprades.

Oh Por! Vella nodriça qui alletà
de poesia obscura ma infantesa,
les rondalles d'un temps torna'm contà,
dona'm ton bès d'extranya ubriaguesa.

Es l'hora. En vol errant i tremolós
tixen els rats pennats llur dança obscura
damunt el cap del vianant dubtós
qui en el creuer de dos camins s'atura.

Per les llunyanes solituds del Teix
parpalletgen les sitges encantades.
L'ona viva de la nit qui creix
plena de vagues coses ignorades

m'embotcalla d'ensomnis i d'oblit
i, anegat en pahura voluptuosa,
adorm com un infant el meu neguit
dins els plecs d'una falda misteriosa.

Quant m'en despert, al front del firmament
la lluminaria sideral ja crema.
S'aleen els pins devall un cel d'argent
coronats de sa mística diadema.

MIQUEL FERRÀ.

De ma cartera d'Impresions de la vida

A les portes de l'Ermita

¡Solitud, silenci de sepulcre i pau augusta!
Fins a tu som pujat arrapat a l'ossamenta
dura d'aquest formiguer ciclòpic. Cresqueres
sec com un cadavre; tes venes de pedra no
han alimentat sava benèfica; ta construcció
aparetada, ton padreny axut, no ha tengut
frescor perque venguessin a revinclar-s'hi les
rels potentes del pí. L'arbre superb de nostra
terra no ha pogut aixecar aquí la altiva cor-
pulència del seu tronc vestit d'escorxa, del
seu tronc segnant per mil ferides olors aro-
màtiques. Demunt del puig Randí no ha po-
gut imperar l'arbre rei, no ha pogut espolsar
amb orgullosa realesa sa crinera deslligada
als centaures del vent desbocats. Tu ets
orfe de l'ombra regalada de les corpulentes
alsines, de les cendroses oliveres magres com
espectres i dels garrovers milenaris. Fins la
murta te negà avara sa flaire de festa. De-
munt ta crosta d'esquames petreus sols s'hi
ha ficada la rel tortuosa de l'estepa ullastrosa
i de la mata salvatge.

Jo veng del plà trescat de divisions, de
barraques i de conradius; veng de baix d'a-
quell thalem de montanyes a on la verdor
és eternal a on l'axamplitud es infinita sens
estorbs ni obstacles. Per la morenor i el re-
vinclament de tos caminóis esgarriats som vol-
gut pujar dalt el cim, som volgut abocar-me al
caire esglaiat de l'abisme que ronca amb
veus de fonts i cascades, com aspres notes
d'un arpa que ungetjàs un geni airat.

L'altura m'ha donat un esclat suprem de
blavor i de cel, un inebriment de clarors i
de llums, un coronament de puigs altius, un
ribet d'argent de la mar blava, l'esgarriança
de les profunditats que dormen baix i la
blanca espurnadiça de pobles de que està
brufat el plà, com brufada està la celestia de
les nits de Juny, d'aurea espurnadiça d'es-
tels. Mes l'altura també me voltà de solituds,
de silenci, de sepulcre i de pau augusta.

Dins l'allunyament de tota vida, dins el
cor de la soletat, vaig topar de sopte amb
una porta baixa que tenia clavada a sobre
una creu negra de llenya tosca. Un clos
alt de paret de pedres mal cairades que l'er-
gamassa no havia sabut agermanar, tancava
a dintre un edifici petit i humil de teulades
baixes de parets ròniques sense gales escul-
turals; al costat s'hi era afagida una esglesia
de petitesa simpàtica amb un campanar
de volta al front; el coure penjava allà immo-
vil i mut. El silenci avar s'era fet el senyor
callat d'aquella mansió; tot aquí té el calla-
ment esgarriador de les tombes i dels xi-
prers, mes que un estament a on aleni res
vital.

Amb l'ànima piatosa, masell el cor del re-
culliment reverent que imposa tot lo que té
res de heròic i sobrenatural, vaig tirar de la
campaneta que penjava a la porta, i als pocs
moments s'obri devall de mi mostrant-me
tot nimbada de beatitut i suavitat la figura
austera i axuta del vell hermità. La carrega

fexuga de sos molts anys han capficada cap
a terra sa testa veneranda, han vinclada i
ajupida aquella natura ferma i coratjosa. Un
sonris de dolcesa i banalitat brollava d'a-
quells ulls d'on era migrada la vivesa ges-
pirent; la vellor havia dexat allà una llàgri-
ma perennal. Sos cabells s'argentaven a poc
poc com un coronament d'augustes senec-
tuts; sa barba li decorria demunt el pit com
un glòp de blanca escuma, sa parla polifona
de modulacions nassals que tenia tremolosa
fondaria de caverna, m'encativà dolçament.

Era el cenolita popularíssim dins Mallorca,
era el vellet hermità Biel.

M'escomaté amb franca i somrienta aculli-
da, i darrera sa petjada tremolosa i testanet-
janta entrarem per la porta de l'Ermita. Els
corredors de foscura i humitat de cataumba
me dugueren devall una porta baixa signa-
da amb una creu de fust. Devall l'aspecte
d'aquella que era la cel·la del vellet, s'em-
nuà la respiració a la gargamella. Al recó hi
havia juntes algunes fustes nues i dures, i
allà venia la sòn a banyar concirosament sos
membres fatigats de la diada. A l'altre recó
hi havia dreta plena de feretat una caixa ne-
gra que esperava amb ansietat com si cridàs,
com si xuclàs ja les despulles d'aquell vellet,
que li havia de dar la mort després que en
son bès de gel hagués aglassada aquella sang,
després que sa mà descarnada li hagués ro-
bat la vida. Demunt una taula vella hi havia
quatre cordells trescats de núus, quatre cor-
dells senguinolents; era el flegell amb que el
bon penitent demanava a la vellura del seu
eos, plors i regors de sang. Part demunt la
taula i demunt una màxima de la mort, res-
tava clavada una creu negra i alta d'on el
temps havia desenclavat un gros Crist coro-
nat i amarat, de braços estesos i romputs,
cansats de tan llarga passió i tan llarg encla-
yament. No tenia ni llibres ni imatges per ali-
mentar ses llargues i aixutes meditacions, sos
col·loquis espirituals. Aquell Crist desencla-
vat i aquella creu sospesa dins la buidor eren
per ell una epopeia vivent. Ell be sabia llet-
gir dins aquell llibre obert de la natura mase-
lla de maravelles perennals, gravat per la mà
de Deu; de la natura bresada per mars i fon-
tanes, clapetjada de planures i monts, festet-
jada amb volts i canturiés, aures i flors. Ell
bé sabia lletgir dins l'enimnàtic sembra-
diça d'estels en la serenitat i guietesa de les
nits florides; per això aquella faixa de blavor
cèlica havia confiat a sa ullada profètica el
secret de ses pluges de ses tempestes i de ses
bonances.

L'espiritualitat casi divinal d'aquella figu-
ra, l'estassiament i encant d'aquelles solituds,
havién robat mon amor. El meu cor ple de
simplicitat el meu cor senzill, senzill com el
broll d'un filet de casta poesia, com el dego-
fís anyorivol del floviol pastoril de canya,
s'era enamorat de l'éxtasis de les contempla-
cions casi eternes, de les dolçures dels col-
loquis divinals, de la senzilla guietesa de la
vida hermitana.

Mon cor hagués bategat a pler baix l'es-
prura i duresa del rústic hàbit de burell,
abastant casi amb la mà aquell tros de cel

per collir-hi els estels, engatat de sublim poesia tan prop, tan prop de la font perennal de tota poesia.

Mes al enfront, baix el dosser del rengle de montanyes hi havia ma patria, ma llar i mos amors volguts. Aquell terrós encantat aquells batecs germans dels meus, ritmats amb el mateix amor, me tregueren de l'Ermita i de la soletat i me dugueren a ma terra. Baix l'antiga volta de mon portal de pedra trobaria solitud ermitana, trobaria ma dolça poesia vestida de pagesa amb uns ulls d'aranyó, amb unes galtes de rosella, amb uns cabells reulls, que me donaria a beure amb son gerricó de fano tot banyant-me de sos xenglots, me donaria dolçura de paraules i l'encisament d'aquells ulls que saben dir-se lo que hi ha al fons dels cors que s'anyoren i bé s'estimen.

UN BROTET D'OLIVERA.

La gota d'aygua

LA LECTURA POPULAR

Y veus aquí com una cosa insignificant, petita, sens importancia, està devenint un dels més efectius factors de cultura catalana, no ja entre les classes ilustrades, que prou que ho necessitan moltes d'elles, sinó entre la classe obrera de la nostra terra, aquesta classe treballadora que junt amb la menestrala, formen lo bocí més sucós y de més substancia vital de la nostra colectivitat social.

Perque aquestos quadernets de trenta dues planes que's venen cada dijous a deu cèntims y s'escampen per tota terra catalana, venen a constituir una mena de pa benehit que setmanalment s'acosta als catalans fii-tràntloshi un nou raig de llum espiritual que desvetlla ò aclareix ricament son intellecte y'ls estimula suaument, dolsament a més extenses y saboroses lectures, qu'es una de les finalitats primordials de la petita y ja celebrada Biblioteca d'autors catalans, que ab tan acert y patriotisme va publicant la benemèrita *Il·lustració Catalana* de Barcelona.

Però un dels resultats de la seva actuació, que segurament no han afinat a veure'ls seus editors, es el fet de que naturalment, ab lògica incontrovertible, s'hagi convertit la *Lectura Popular* es un dels defensors més pràctichs del «Teatre Català», del nostre teatre nacional; y no per contenir alguns de sos quaderns les obres d'autors meritíssims, sinó per la economia de temps y de diner que representa per part de les companyies de aficionats al teatre de tot Catalunya, comparat ab lo que'ls costava lo lloguer d'exemplars y caudals, per representar una obra determinada.

Ara, ab la *Lectura Popular*, la cosa ha quedat molt simplificada. ¿Quants personatges té la obra? ¿Sis? Donchs sis exemplars, un per cada paper, y un pel apuntador y altre pel *traspunte*, total vuyt, VUITANTA CENTIMS y bon profit, y los quedan encare los quaderns pel dia que vulgan tornarhi.

Combinació pràctica, econòmica, senzilla,

y que al hora favoreix als editors que venen exemplars, als autors de les obres perque les hi representen més vegades, y als matexos aficionats perque ab una carta a l'administració de *Lectura Popular* y un grapatet de cèntims se surten del pas, tot formant arxiu per un altre dia.

D'aquesta actuació, amics meus, se'n diu també patriotisme y del de bona lley.

Camilo KLEKS.

(De *La Costa de Llevant*.)

PUBLICACIONS REBUDES

Cartes Edificants es un opúscol que dona una bellíssima idea de la manera de ser de les *Avemarianes* quin apostolat d'educació popular tant admirables fruits produeix. Aquestes *cartes* completen un'altra obra; *Deliciosos recorts*, publicació que meresqué la bendició del Papa. La *Obra de les Avemarianes* ha aparegut en aqueis temps com a remei provi encial a les necessitats de l'època i com encarnació súblim del esperit de abnegació de la noble i cristianíssima dona espanyola.

Aquest follet se troba a les llibreries i en gròs a la llibreria catòlica, Mar 17, Valencia.

La Lliga del Bon Mot de Barcelona acaba de rebre un important donatiu. D. Nicolau Ponceu editor de Igualada ha donat 5000 exemplars del follet que acaba de publicar titulat *Parlau bé si os plau*, el qual es un breu compendí de lo millor i mes granat que han pensat els gloriosos literats de Catalunya i lo més selecte que s'ha escrit en periòdics esquerrans en defensa de la cultura del llenguatge parlat desde 1908.

Per lo notable que conté, per la polcritut de la edició i lo important del donatiu mereix s'enhonorabona el Sr. Ponceu, puis en lo seu treball contribueix a escurar l'únic idioma que empre'l poble, el llenguatge parlat, cooperant així poderosament en la creuada de cultura i ennoblement començada per la «Lliga del Bon Mot».

Noves d'Inca

Festa Patronal

Diurne passat, el Círcol d'obrers catòlics celebrà la seva festa dedicada a la Sagrada Família amb actes religiosos a la iglesia i una vel·lada literaria a sa casa social.

Lo més notable fonc les conferencies que feren Mossen Antoni Artigues, de Felanitx, i D. Antoni Ferrer, Mestre nacional d'aquesta Ciutat.

Després de llegides algunes composicions per socis del Círcol, començà el seu parlament el Sr. Ferrer tractant del seu tema predilecte; de l'amor i respecte que l'homo deu tenir an els

animals. Fé veure que devem apreciar els animals de treball pels grans servicis que presta a l'homo i per haver sortits en la creació de la mà Omnipotent de Deu; i que maltractar-los a ells, era maltractar l'obra de Deu, planyent-se, fonament, de que moltés vegades els cavalls després d'haver consumides les forces servint a l'homo's veja sacrificat a la plaça taurina per divertir aqueix meteix homo.

Passà a parlar dels animals de ploma beneficiosos a la Agricultura pels molts de mils d'insectes que consumeixen, que són perjudicials als sembrats i a l'arbreda, retreguent els treballs que fan les nacions adelantades per fomentar les cries i nius dels ausells, llegint estadístiques demostradores dels bons resultats obtinguts a benefici de la agricultura.

Finalment, resenyà les propagandes i festes que en alguns punts se fan del ausell, recordant-ne una feta a Sòller, en temps de la seva actuació, a on un milenar d'atlots de totes les escolles, feren una gran amollada d'ausells i cremaren les gabies publicament, mentres cantaven himnes i eren obsequiats amb una baranada.

El Sr. Ferrer fonc escoltat amb notable silenci i aplaudit amb estusiasme.

Llegides altres composicions i cantats alguns números, Mossèn Antoni Artigues, prenguent peu dels asuntos tocats en los recitaments, feu una brillant conferencia sobre els fins primordials del Círcol: Econòmic i religiós, que són el refugi del obrer que té que lluitar pel sosteniment de la vida i per conservar el seu catolicisme tant combatut per les doctrines subversives de nostros dies.

Com sempre, Mossèn Artigues, estigué súblim i sentí molts d'aplaudiments.

Mossèn Miquel Llinàs, Cura Ecònom de la Ciutat, que presidia l'acte, donà les gracies a tots els qui havien pres part activa en la vel·lada.

NOVENA DE LA PURÍSSIMA.— Aquesta nit, dia 28, comensarà a nostra Parroquia la novena de la Puríssima amb esposició de Nostr'Amo.

Està encarregat de fer els sermons el P. Roberto Redal, Dominicó, del convent de Manacor, que regularment predicarà en castellà, per ser aquesta la seva llengua.

Els dos diurnes que caven dins la novena, aquesta se farà a les 6 i mitja del vespre i no per la tarde, com era costum.

CASAMENT.— Dimecres, festivat de Santa Catalina, a la capella del Cor de Jesús de la Parroquia, s'uniren amb la llaçada matrimonial, el Capità de Infanteria del Retgiment d'Inca, D.

Adolf Lopez de Soria i l'agradosa i amable senyoreta D.ª Lluïça de Montaner i Gual.

Apredinaren el noví el seu germà D. Leonard i el Governador Militar Sr. Brualla, i a la novia els seus germans D. Antoni i D. Pere de Montaner i Gual.

Dessitjam per la nova perella tota classe de felicitats en son nou estat de vida.

ENTRONAMENT.—Dessitjant fomentar la devoció de l'Entronament del Cor de Jesús en donarem compte de tots els que's facin a Inca, per modets que sien, per això, suplicam a les famílies que tal acte verifiquin que nos ne donin notícia.

El dia de Santa Catalina se fé el tercer Entronament a Inca, a casa de les dues cosines na Francin'Aina Beltrán i Rotger i na Catalina Beltrán Figuerola.

Verificà el ceremonial el Rnt. P. Cerdà. Dins una solemnitat senzilla, com heu és un taller de planxadora, e-hi reinà molt d'entusiasme, manifestat amb càntics elusius al acte cantats per tots els concurrents i per l'alegria d'aquella casa obrera.

MALALTA.—Se troba malalta d'alguna gravetat D.ª Maria Bennasar, de son Frara, si bé fa dos dies que ha entrat en millorança.

Que Deu ajudi, en la seva malaltia, a la bondadosa Senyora, per qui adreßam oracions an el cel, pel seu pronta restabliment.

MULTES.—El Governador de la Província ha posat 100 pessetes de multa per jocs prohibits a Miquel Ferrer i Beltrán, amo d'un café del carrer Major.

Pel mateix motiu, ha posat 50 pessetes a cada un dels amos de establiment Joan Nicolau i Ramis, i Joan Nicolau Beltrán.

PLACES.—Fa bastant de temps que's negava el permís per reedificar una casa an el carrer de la Cortera de D. Gregori Balaguer, per no està re-

solta la qüestió de places. Ara ja s'està fent l'obra obeint an el nou projecte de places. Se nos diu que a pesar de lo engorrós que són els expedients de Obres públiques, la comissió de places no dexa de la mà la seva missió de tocar totes les tetgles que pertoca.

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

Dissapte passat morí a la avansadíssima edat de 95 anys cumplits, a conseqüència encara d'una caiguda, en el Convent de clausura d'aquesta Ciutat, la virtuosa i exemplar religiosa Sor Francin'Aina Garau, natural d'Inca. Dels 95 anys que visqué an aquest món, en passà mes de 82 tancada dins aquelles quatre parets del convent, sens que mai arribàs a anyorar la llibertat dels qui van i venen per les nostres places i carrers, com ho prova el que, no obstant de les veutatges i de la llibertat que oferí el Govern i l'Església aquell any de la revolució i de la treta dels religiosos a tots els qui volguessen canviar de habitació i de vida religiosa; Ella, Sor Francin'Aina, preferí els sacrificis i la soietat de la vida clausurada, a tots els encants de la llibertat i de la vida social.

Lo particular i molt notable d'aquesta religiosa és: que, a pesar dels 95 anys que ja havia passat en mitx d'una vida de sacrificis, d'oració, de penitències i de treballs continuats, no sabia casi lo que eren metges ni medicines, conservava encare actualment tant bé expeditos els sentits de la vista i oïes, que fins a la darrera hora poria lletgí i escriure sens ajuda de ningú i seguía les converses encare que feren en to baix. El seu enteniment i memòria, los conservava tan clars i fermes, com ningú los puja tenir. Fins i tot la seva dentadura la conservava tant sensera i completa, que fins que morí, pogué rovegar les crostes del pa que menjava; i se pot dir que fins a la seva última malaltia, se agranyà el pa que menjava, treballant sempre i escullint ses feines més feixugues i humils del Convent en quant s'obediència le-hi permetia; i no deixant els últims anys de les seues mans, la fillova o els talsos de fer veta. ¡Vertaderament era una anciana jove!

De les seves virtuts no en podem dir res, per més que la tenguem i sabguem que se portà com un model acabat de rotes, i particularment de obediència, humildat i carinyo envers de totes les seves germanes en religió. A ses persones que amb ella corvivien, los feia el mateix afecte i los apareixia veurer a una altra Sor Clara Andreu.

Donam nostro condol a les religioses del Convent, i a la família, que mols anys puguem pregar per ella, imitant els seus exemples.

INTERESANTE

ORTOPEDICO HERNIOLOGO EN INCA

El auxiliar técnico del reputado ortopédico de Madrid, D. Jerónimo Farré Gamell, recibirá consultas en INCA. los días 12, 13 y 14 del mes de Diciembre, de 11 a 1 y de 5 a 6, en la FONDA JANER, para los que padezcan de HERNIAS (quebraduras) desviaciones del espinazo, COXALGIAS, parálisis infantil de las piernas, desviaciones de las rodillas, corvaduras de la tibia, pies equinus, varus y valgus, tarsalgia de los adolescentes ó pie plano doloroso, abultamiento del vientre, descensos de la matriz, etcétera, que deseen someterse al método especial é infalible de dicho afamado autor, distintos de cuantos otros se conocen y proclamado como el único científico por todas las eminencias médicas. Con su sistema se dominan todas las HERNIAS, por antiguas y voluminosas que sean.

Piernas artificiales, cualquiera que sea el sitio de la amputación

No admite encargo de aparato alguno sin la presentación personal del paciente.

Enviaremos gratis á quien lo solicite nuestra interesante obra, de 290 páginas, titulada "Hernias y cuestiones enlazadas con su tratamiento..."

En Madrid, en su Gabinete Ortopédico, Carrera de San Jerónimo, número 57, principal.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat

Bessó	a	100'00	el quintá
Blat	a	23'00	la cortera.
Xexa	a	24'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safra	a	03'75	s'unsá.
Porcs		10 a 11	

Imprenta de Miguel Durán Seurina.

PLANCHADO ALEMÁN

Se lavan y planchan, **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen las prendas sucias o sea sin lavar

Precios { Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id. id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca.—Sastrería y Camisería de **FLORENCIO PRAT.**—Mayor, 6, 8, 10.—P. del Sol, 1 y 2